

Aleš Debeljak **Bosnyák elégia**

Dalolj, ifjú költő, érintsd meg gyulladt bőröm, mely a horizonton át való hosszas meneküléstől megperzselődött, a dimbes-dombos úttalan-utakon át, abba ne hagyj most, amikor tűzerek lázas szemgolyói bámulnak a múzeumok és paloták stukatúrájának repedéseibe, melyek némán gubbasztanak. Mint az elhasznált szentélyek.

Sorold fel egyszerűen, ami még megmaradt: fecskék raját, melyek a hajdan volt harangok és boltozatok alatt csiripelnek, a francia regény örök bölcsességét, melyet az óvóhelyeken olvasunk, az ezüstös pelyhet a csecsemők fültövén, mely lassacskán már lekopik, az elcsitult dörgést, a Pannón földről

érkezőt. Lőporszag ingerli az emberi tüdőt. Mi nem léptük át a homokba vésett vonalat. Szólj most: az örvény felszíne hullámzó. Nem tudom, hogy áldást hoz-e. Az iszapban gyűrűk ragyognak. Ismeretlen dolgok

örvendeznek. Hidd el, tényleg: kész vagyok. Utoljára dalolj még zsenge szerelemről, míg vihar nem jó, titokzatos asszonyi árnyakról s márványlépcsőkről, dalolj, ahogy egykor énekeltél, míg meg nem őszültél.